

Jararaja: Od srede do torka

(CD, Celinka 2010)

DARINKO KORES JACKS

Bolj ali manj domiselna in bolj ali manj sodobna glasba, ki se bolj ali manj očitno napaja pri tradicionalnih ljudskih izviri, je zadnje čase že skoraj bolj pravilo kot izjema - in to v praktično vseh zvrsteh urbane glasbene scene. Pristopi so, jasno, precej različni: od poskusov tržne aktualnosti za čim krajšo potrošno rabo, kar preveč običajne v zabavnem popu, do (vsaj intencionalno) bolj nadčasovnih pristopov resnejših glasbenikov, ki se praviloma spogledujejo še z jazzom, rockom, punkom, elektroniko,

hiphopom ... pa celo s klasiko. Seveda pa ne smemo pozabiti niti na količinsko ogromen, a kakovostno v veliki večini dokaj kilav segment pretežno "štancarske" produkcije, ki mu uspeva ohranjati zvestobo svoje - sicer, ne glede na naslove stalnega prebivališča v (pol)urbanih okoljih, pretežno ruralne - publike: gre seveda za t. i. narodno-zabavno glasbo. In morda ne najbolj znana, zato pa toliko bolj simpatična etnoskupina **Jararaja** se suvereno sprehaja med praktično vsemi segmenti in pristopi do ljudskega (in širše) v vsej pestrosti sodobne glasbene palete; to pa počne v prepoznavno neobremenjeni avtorski maniri ter z obilico tako glasbenega znanja in pretehtanega eklektizma kot sproščeno igrive, že kar humorne duhovitosti.

Kar predolga štiri leta so minila od njenega - pretežno s pristnim ljudskim izročilom navdahnjenega in jazzovsko nadgrajenega - diskografskega prvenca, ki nosi kar ime skupine; vmes pa so **Petra Trobec** (kontrabas), **Janez**

Dovč (harmonika), **Vasilij Centrif** (violina), **Gregor Budal** (klarinet) in "stalni gost" **Sergej Randelovič** (bobni) pridno nastopali in snovali nove skladbe.

Letos jeseni so končno izšle na lično oviti zgoščenki, ki sicer ohranja in še stopnjuje improvizacijski pristop, a je pri virih navdihla zastavljena še mnogo širše in bolj odprto, tako pri glasbi kot pri besedilih. Komad Trubar je na primer rap o življenju in delu začetnika slovenske književnosti, nekaj je na plošči izvernih ali posvojenih avtorskih skladb, tudi kak mednarodni evergreen kdaj pa kdaj zazveni kje iz ozadja ... - a največ je še vedno predelav ljudskih in ponarodelih napevov, precej pa ob tem tudi kritičnega koketiranja z narodno-zabavnimi vižami.

Seveda se tudi znotraj tega (pre)malo cenjenega glasbenega segmenta najde ogromno kakovostnega in inspirativnega, do česar je odnos skupine kakopak neobremenjeno spoštljiv. Tako na primer sploh ne čudi, da vokal

Petre Trobec tako po barvi kot po načinu podajanja včasih močno spominja na legendarno pevko Avsenikov Emo Prodnik (kar je bilo precej opazno že na prejšnji zgoščenki) ... A še več je v narodno-zabavni glasbi do bljuvnosti stereotipne "goveje" navlake. Ki pa je lahko prav tako legitimen vir, bodisi za zafrkantsko norčevanje ali za temeljito predelavo - še raje pa kar za oboje hkrati. Kar pa je pri pozornejšem poslušalstvu vsaj hipotetično spet lahko povod za sicer lahkotno, a zato nič manj poglobljeno analitično razmišljanje o glasbi nasploh in o glasbi na ploščku posebej. A to za užitek ob poslušanju nikakor ni pogoj, ampak le ena od številnih možnosti. Ob tej plošči je namreč mogoče tudi prav veselo plesati, se razposajeno zabavati ali jo neobremenjeno poslušati kar mimogrede. Nekaj težav utegnejo pri tem imeti le imetniki predpotopnih predvajalnikov, ki ne podpirajo MP3 in podobnih novejših formatov zvočnega zapisa.

Ocena: ★★★★★